

Det siger sig selv, at CD hører til de partier, der afviser det foreliggende forslag. Blandt de mange forskelle, der er på SF og CD, er der to, der vedrører denne sag. SF er meget begejstret, tror jeg nok jeg har kunnet konstatere, for folkeafstemningsprincippet, og SF er modstander af fællesmarkedet. På disse to punkter har vi en anden position. Vi er lorne over for folkeafstemninger, og vi finder den praksis, der har udmøntet sig siden 1953, rigtig. Endda har der måske været for mange folkeafstemninger. Vi ønsker, at det repræsentative demokrati, således som vi har tradition for det, er den korrekteste form. Vi frygter, at folkeafstemninger ofte bliver til folkestemninger i stedet for, og vi føler, at de, der har påtaget sig ansvar efter de valg, de har stillet op til og modtaget, har pligt til også i væsentlige sager at leve op til dette ansvar og træffe de afgørelser, som vælgerne med fuld ret kan forvente at de valgte træffer.

Vi er, hvad det andet punkt angår, for EF. Hvis CD havde eksisteret i 1972, ville vi formentlig have været modstander af, at der skulle være en folkeafstemning om det på det tidspunkt ud fra den betragtning, jeg lige har gjort rede for her, nemlig at dette er parlamentets afgørelse. Men der er noget – og det er den eneste reservation – der turrer mig til, at vi skulle have en sådan folkeafstemning for måske for nogle måneder – for længere bliver det jo ikke – mere eller mindre at lukke munden på modstanderne. Men efter 3 måneder vil der nok ske det, som jeg tror hr. Poul Dalsager var inde på, at modstanderne igen vil sige, at det må være en fejltagelse lige på den valgdag, og så må vi måske året efter have en anden for at se, om stemningen på det tidspunkt har svunget. Jeg er ikke i tvivl om, at hvis man en dag besluttede sig for en sådan folkeafstemning, ville også tilhængerne, der i dag beskæftiger sig med positivt arbejde omkring vor deltagelse i fællesmarkedet, oplyse befolkningen i en sådan grad, at majoriteten måske ville blive endnu større, end den var i 1972. Der er altså noget, der turrer mig til, at det kunne være meget rart at få sat tingene på plads, men som sagt, af de andre årsager, som jeg må anse for at være overordnede, må CD totalt afvise det foreliggende forslag.

Ib Nørlund (DKP):

334 Ft

Vi er ganske enige med forslagsstillerne i, at der er grund til at afholde en sådan folkeafstemning og allerede længe har været det.

På den anden side, som også debatten her har vist, er det jo gået, som man kunne forvente, at EF-partierne massivt har sat sig imod enhver tanke i så henseende. Det skal man ikke have noget af. Men selve den argumentation, som er bragt frem her, viser i og for sig, hvor svagt man står.

Det er ganske interessant, at en række af ordførerne for EF-partierne har taget Gallup og andre opinionsundersøgelser som udgangspunkt. Man kunne næsten formode, sådan som hr. Poul Dalsager ræsonnerede, at hvis Observa havde vist noget andet, så kunne der nok være grund til det. Men faktisk har nogle af de andre meningsundersøgelser vist noget andet, og så kunne man jo tage det som udgangspunkt og så efterkomme forslaget, men det gør man jo nok ikke.

Hr. Poul Dalsager siger, at der ikke er noget svælg mellem indstillingen til EF herinde i folketinget og ude omkring. Jeg tror, hr. Poul Dalsager og kollegerne i hans parti har en del erfaringer for, at der ikke er den helt store overensstemmelse mellem den officielle EF-politik og det, der menes i en række partier. At svinge sig op til at tale om, at en folkeafstemning skulle være en hån mod demokratiet, synes jeg er at komme temmelig langt ud.

Nej, man bliver nødt til at se i øjnene, at den første realistiske mulighed for at give EF-modstanden udtryk bliver ved de EF-valg, som man har foreskrevet skal gennemføres. Det har ikke været vores vilje, at det skulle ske, men sådan som det ligger, er det altså den eneste måde, man kan give sådan noget udtryk på, og der bør gøres alt muligt for, at den situation bliver udnyttet.

Der bliver undertiden sagt – udenrigsministeren var også inde på det – at det kan ikke være sådan, at valgene til EF-Parlamentet har indflydelse på Danmarks stilling i EF. Det kan man selvfølgelig anføre formelle begrundelser for, men det, der reelt ligger bag ved det, er, at man siger, som udenrigsministeren her, at den sag er afgjort, den kommer man ikke tilbage til. Man henholder sig i virkeligheden til Romtraktatens evighedsparagraffer og glemmer det som et andet medlem af regeringen i går stod her og sag-